

ANLAYIŞ

Dışarı çıkıyorum ve temiz havayı içime çekiyorum. Güneş gözlüklerimi takıyorum ve yoluma koyuluyorum. Güzel bir hava var bugün: sıcak ve temiz. Güzel bir gün bugün: melekler yukarıdan bana gülümsüyorlar sanki. Yayıdıkları ışıkları hissedebiliyorum tenimde, sıcaklıkları ısıtıyor kalbimi. Mutlu olmamak pek mümkün değil böyle bir günde. Ayaklarım sağlam adımlar atıyorlar, düz olmalarına dikkat ediyorum. Köpeğini gezdiren birisi yanımdan geçerken, köpeğin hızlı nefes alışlarını dinliyorum. Kuyruğunu sallamasının ve adımlarının birlikte oluşturdukları düzenli bir ritim var. Yürürken şarkı yapıyorlar sanki! Kendi adımlarımı da ritmikleştirmeye çabalıyorum. Köpek kadar başarılı olamıyorum tabii ki ama yine de ortaya bir şeyler çıkıyor. Burnuma cezp edici kokular getiren bir parfümerinin yanından geçiyorum. İçimden sayıyorum: “63,64...”. Sonra sola dönüyorum ani bir hareketle ve başka bir sokakta ilerlemeye başlıyorum. Bambaşka kokular, bambaşka insanlar var burada. Bir baba kızın konuşmasını dinliyorum.

“Bugün sulu boya yaptık. Ama Aslı yapamadı çünkü sulu boya getirmemiş!” diye anlatıyor küçük kız heyecanla.

“Aa! Gerçekten mi?” hayrete düşüyor babası. Sonra gülümsüyor, hissedebiliyorum.

Biraz ileride bir pastane var, kokusunu şimdiden alabiliyorum. Her zamanki gibi un ve çikolata kokusu var, ayriyeten muz ve çilek kokusunu da fark ediyorum. Bugün usta bir farklılık yapmış ve karpuzlu bir şeyler denemiş. Zamanım olduğunda tadına bakmak isterim açıkçası! Saymaya devam ediyorum bu sırada: “125,126...”. Sol tarafımda duran kapıyı aralayarak içeri giriyorum. Günün en zor kısmı işte bu. Cem’in bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum adeta. Bekliyor. Ama bakışlarını karşılamıyorum, bunu yapamam. Ellerimi iki yana açıyorum ve ileri doğru yavaş adımlar atmaya başlıyorum. Sağ elim bir şeye çarpıyor. Hemen bu sandalyeyi kavriyorum ve kontrol ediyorum.

“Burası boş mu?” soruyorum yüksek sesle. Cevap gelmiyor.

Sandalyeme oturuyorum ve garsonu çağırıyorum. Bir su istiyorum. Garson isteksiz, yaptıklarım onu mutlu etmiyor. Cem bunların hiçbirini doğru bulmuyor, kaba davranıyorum onun bakış açısına göre. Kendi zihnimde ise yaptığım şey olağanüstü. Sempatik, cesurca ve hatta asil bir hareket. Evet, bazen kendi kafamda kendimi fazla büyütüyorum. Sonuçta birinin takdir etmesi gerek değil mi? Beklemeye koyuluyorum. Bugün yine biraz erkenciyim sanırım. Elimi camı kaldırılmış saatimin üzerinde gezdiriyorum. Saat ya 10.45 ya 09.10. Yelkovan ve akrebi ayırt etmede o kadar iyi değilim ne yazık ki. Saatin 10.45 olmasını umut etmekten başka çarem yok çünkü suratsız garsonun bana saati söyleme zahmetine katlanacağını hiç sanmıyorum. Beklemeye koyuluyorum bende. Burnum sürekli koklamaktan çok yoruldu, ağrıdığını hissedebiliyorum sanki. Kulaklarım ise hala pes etmediler. Bende dinlemeye devam ediyorum. Mutfakta birileri pek çalışkan olsa gerek, tabak ve bardak tıngırtıları bir türlü kesilmiyor. Tam televizyonu dinlemeye başlamışken kapatılıyor televizyon. Cem’in sinir bozucu bir başka hareketi. Kapının açıldığını ve içeri birisinin girdiğini işitiyorum. Sakin adımlarla ilerliyor birisi benim sandalyeme doğru.

“Sıla?” soruyor yumuşak bir ses.

“Buradayım!” diye cevap veriyorum. Yavaş adımlar sendeliyor. “Bu tarafa gel!” sandalyemi bir el kavriyor. “Orada ben oturuyorum.” Diye alay ediyorum. Gülüyor o da. Sonra yavaşça karşımda yerini alıyor, sandalyenin yere sürterken çıkardığı sesi dinliyorum.

“Tam bir hafta oldu sanırım, değil mi?”

“Evet! Tamı tamına bir hafta!” cevap veriyorum heyecanla. Sonra pişman oluyorum heyecanlandığıma.

“Eh, gözlerini tekrar açmadan önce söylemek istediğin bir şeyler var mı?”

“Şey... Evet var. Ben... Ben bu hafta çok şey öğrendim, gerçekten. Düşününce, ben bu işe hazırlıklı başladım. Yani evdeki eşyaların sivri uçlarını falan kapattım, saatimin camını çıkardım, mutfağımı yeniden düzenledim ve daha birçok şey. Yine de, olağanüstü zor bir hafta oldu benim için. Yeni şeyler öğrendim mi? Evet. Artık diğer duyularımı çok daha rahat kullanabiliyorum. Ve kesinlikle bu konuda bambaşka bir bakış açısı yakaladım. Ama... Yani...”

“Hayatının en berbat haftasıydı değil mi?” diye cümlemi benim yerime bitiriyor.

“Evet, üzgünüm, ama evet.”

“Üzülmene gerek yok. Bütün bu olayın amacı da buydu zaten. Senin yeni bir dünya görüşü kazanman içindi her şey. Ve çevrendekileri daha rahat anlaman için.”

Bir sessizlik oluyor. İkimizde derin düşüncelere dalıyoruz. Cem’i haklı bulmaya başlıyorum her nedense. Pişmanlık duyuyorum bütün bu şeyleri yaptığım için. Kendimi berbat hissediyorum, saygısız ve cahil hissediyorum. Elimi tutan başka bir el hissediyorum bir anda.

“Gözlerini açmak ister misin şimdi?” diyor bana sevinçle.

Yavaşça güneş gözlüklerimi çıkartıyorum ve gözlerimi açıyorum, bir hafta sonra tekrar. Tabii ki yanlışlıkla açtığım ya da gözlerime kapalı kalmaktan dolayı bir şeyler olacak korkusuyla karanlıkta açtığım olmuştu bir hafta içinde. Bir an ışığa alışamıyorum. Dünya önümde belirginleşirken, renkleri hatırlıyorum tekrar ve yüzleri. Cem tezgâhında oturmuş bizi izliyor somurtarak. Dükkân bomboş, sadece biz varız. Önüme bakıyorum tekrar. Ahmet pek şık giyinmiş bugün, üzerinde kaliteli bir ceket ve gömlek vardı. Saçını bile az çok taramayı başarmıştı. Pişmanlığın kalbime dolduğunu hissettim tekrar, ne kadar da yanlış bir şey yapmışım! Amacım yalnızca biraz empati kurmaktı, alay etmek falan değil. Ama buradan bakınca hiçte öyle gözüküyordu işte. Ahmet gülümsüyordu oysaki. Gözünden bir damla yaş süzüldü ve usulca masaya düştü.

“Keşke bende gözlerimi açarak bitirebilseydim bu deneyimi...” dedi gülümsemesini bozmadan, bağırmadan, sakince. “Keşke...”

Hakan Akgül

10 Mart 1995'te Artvin'de doğdum. Daha sonra Ankara'ya yerleştik. Şu anda Hürriyet Anadolu Lisesi 11. Sınıf öğrencisiyim.